

Πάμε πάλι

36 χρόνια έφτιαχνα έναν πίνακα.

Με χρώματα φωτεινά ζωγράφιζα το έργο της ζωής μου.

Ξεκάθαρες οι γραμμές στη μορφή: ένας άντρας

κι ύστερα ένας μπαμπάς.

Μα ξαφνικά ήρθε ένα χέρι – ένα χέρι που δεν γνώριζα ότι το είχα – και κάλυψε τη ζωγραφιά μου με χρώματα σκούρα.

Απ' τη ζωή γεννώντας θάνατο,

τον μπαμπά βάφτισε φονιά...

6 χρόνια έχουν περάσει και αγωνίζομαι να ξαναφέρω

το φως στο έργο μου...

στο φως το έργο μου...

Προσπάθησα σαν της τέχνης τους συντηρητές...

Έξυσα τις σκοτεινές μπογιές μήπως και κατάφερνα να κάνω τις παλιές μορφές να αποκαλυφθούν.

Λυσσαλέα, μα μάταια.

Το μαύρο χρώμα είναι τόσο έντονο, που η παλιά μου ζωγραφιά μπορεί πλέον να βρεθεί μόνο στη μνήμη της καρδιάς μου, δηλαδή στον πόνο μου.

Μόνη μου ελπίδα είναι πλέον να ξεκινήσω απ' την αρχή.

Ξέρω πως τα χρώματα που θα χρησιμοποιήσω για να καλύψω το σκοτάδι θα έχουν πάντα μια σκιά θανάτου στη ζωντάνια τους.

Όμως δεν γέρασα ακόμη

κι ούτε άντεξα τόσο για να τα παρατήσω.

Εμπρός λοιπόν Γιαννάκο, πάμε πάλι απ' την αρχή.

Παίρνεις το πινέλο και αγωνίζεσαι.

Βλέπω ένα σπιτάκι.

Βλέπω ένα χέρι πλάι στο δικό σου.

Βλέπω λίγο χαμόγελο.

Βλέπω μια συγχώρεση.

Βλέπω τον ουρανό.